

הגנוז, והה"ק ר' עזריאל פלאצקר ששימש כבעל תפילה אצלו, ועוד רבים.

ביקש המגיד מר' מנדלי מויטעפסק שהצטיין ב"חוש הריח", שיסובב לחפש ולבדוק על מה יצא הקצף. רבי מנדלי תר וחיפש אך לא מצא מאומה. שב למגיד ואמר שהכל כראוי. סיפר להם המגיד: "כאשר קמתי לקדש על היין, ראיתי את הרמ"א ניצב לפניו ופניו מאויימות וזועפות..." כששמע בעל התניא זאת קם ונמלט החוצה. שהרי הגיה הרמ"א במפה על השולחן ערוך שהתיר להכשיר לפסח כלי זכוכית בעירו ג' ימים, וכתב שאין נוהגין כן. ואנו מחמירים בפסח כדיעה הסוברת דכלי זכוכית הם ככלי חרס לענין שאין להם הכשרה. רק אז קם המגיד הקדוש וקידש על היין.

המגיד ממזריטש הלך פעם בלויית חבורה מחסידיו. בדרכם הביאם המגיד לבית שחלונותיו פונים לתחתית הרחוב. "הסתכלו וראו" אמר. כשהציצו החסידים פנימה, נגלה לעיניהם מחזה תמוה. חבורת שוורים מסובים לשלחן, לפניהם קערות בשר ולראשיהם... שטריימלך.

תמהו החסידים לנוכח המראה המוזר. הסביר להם המגיד כשאדם אוכל בשר, יכול הוא להעלות את הבשר מדרגת "חי" לדרגת "מדבר", אם אכילתו כראוי, אולם אם ח"ו אוכל שלא בקדושה, מוריד הוא א"ע מדרגת "מדבר" לדרגת "חי", והריהו נהפך לשור ממש. לפי שהבשר שאוכל נעשה חלק מגופו. החסידים הללו שראיתם, אכלו עד שהפכו לשוורים, אולם השטריימל שעל ראשם לא קיבל שינוי.

האדם בעיניו הפשריות אינו רואה זאת, אולם ע"י גילוי עינים מן השמים יכולים לראות את הכל.